

Hồi 261

Tai dị trình tường

Bất luận Sở Vô Hạ kiếm pháp lợi hại đến mực nào, được Trúc Pháp Khánh và Ni Huệ Huy chân truyền đến đâu, cũng không thể bằng vào sức một người đồng thời ứng phó tứ đại kim cương Di Lạc giáo, huống hồ còn có hai nhân vật lừng danh Kiến Khang là Trúc Lôi Âm và Diệu Âm. Hơn nữa sáu người đã cố chuẩn bị sẵn, hiển nhiên nếu Sở Vô Hạ dám cự tuyệt không nói là sẽ liên thủ vây công bất sống ả, bức ả tiết lộ bí mật Phật tàng.

Không ngờ kiếm vừa ra khỏi vỏ, bọn Trúc Lôi Âm lập tức kinh hãi kêu la hoảng hốt loạn xạ, Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã nấp trong căn phòng đằng sau nghe thấy vậy ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu chuyện gì.

“A a”!

Một tiếng kêu thê thảm xé nát không gian yên tĩnh của ngôi làng hoang phế, át hết tiếng hô hét và âm thanh binh khí giao đấu.

Đoạn liên tiếp những tiếng hự đau đớn cùng tiếng quát giận dữ, bên tứ đại kim cương hiển nhiên không có sức hoàn thủ, rơi vào thế hạ phong tuyệt đối.

Cao Ngạn nhận ra thanh âm thảm thiết trước khi chết của lão già, trong số người ở đó võ công hẳn cao nhất, vì vậy mới là người Sở Vô Hạ cần phải trừ khử đầu tiên, qua lại vài chiêu lập tức táng mạng, thật không tin được.

Cao Ngạn ghé vào tai Doãn Thanh Nhã nói: “Lão già toi rồi!”.

Doãn Thanh Nhã hoa dung thất sắc nói: “Làm sao như thế được?”.

Lại một tiếng la thảm vang lên, tiếp đó là âm thanh khủng khiếp của thân người văng ra đập vào bức tường phía sau thịt nát xương tan.

Cao Ngạn tiếp tục thì thầm vào tai Doãn Thanh Nhã: “Sở yêu nữ dùng thủ đoạn hèn hạ”.

Tiếng binh khí ngừng lại, chỉ còn tiếng thở hổn hển của bốn người, rõ ràng huyết chiến đang tạm ngừng, bọn họ đã kiệt tận sức lực, nếu không cũng chẳng phát ra tiếng hô hấp nặng nề đến như thế.

Sở Vô Hạ cười duyên dáng: “Các người gan lớn bằng trời, dám tới tìm ta đòi bảo vật, ta nợ các người sao?”.

Có tiếng hai cánh cửa vỡ tung, tiếng gió động ào ào, sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất, hẳn có người phá song cửa đào tẩu, bị Sở Vô Hạ vỗ theo một chiêu cách không ngã lăn ra bên ngoài.

Điều Âm giọng run run gắng gượng nói: “Sở Vô Hạ người quá độc ác, thì ra đã động thủ cước tại bắc đèn”.

Sở Vô Hạ cười: “Điều Âm người cũng không phải ngày đầu tiên nhập giang hồ, sao lại nói năng tức cười như vậy? Không ngờ hả! Ta đột lên đây chính là ‘Vạn niên mê’ không màu sắc không mùi vị của bậc thầy dụng độc từ thời Hán Vô Tâm Tử. Ài! Vốn dĩ ta muốn dùng đối phó Yến Phi, hiện giờ lại không thể không dùng với các người, lãng phí bảo vật, chẳng phải là các người tội đáng vạn tử hay sao?”.

Doãn Thanh Nhã ghé cặp môi xinh xẻo vào tai Cao Ngạn nói: “Chúng ta đi!”.

Nếu là lúc thường, Cao Ngạn sẽ thừa cơ hôn nàng một cái, lúc này chẳng còn đâu tâm tình làm như vậy, nói: “Nàng đấu không lại ả sao?”.

Doãn Thanh Nhã lắc đầu khẳng định.

Kiều Lâm hỗn hển nói: “Bọn ta biết tội rồi, xin tiểu thư niệm tình bọn ta luôn tận tâm tận lực làm việc cho Phật gia và Phật nương, buông tha chúng ta, bọn ta có thể lập lời thề vĩnh viễn không nói đến chuyện Phật tàng nữa”.

Địch Hán tiếp lời: “Tiểu thư cũng biết Địch Hán này hoàn toàn trung thành với nàng, chỉ cần tiểu thư chịu buông tha, ta nguyện vĩnh viễn theo hầu tiểu thư”.

Kiều Lâm và Điều Âm đồng thời buông tiếng thóa mạ, bất mãn Địch Hán chỉ biết vì bản thân, bán rẻ đồng bọn.

Sở Vô Hạ hoàn toàn không chế cục diện, xì một cái: “Thật người trung thành với ta sao? Xem ra người chỉ hứng thú với thân thể ta thôi? Hừ! Vô sự hiền ân cần, người nghĩ là đêm nay ta mới muốn giết người ư?”.

Địch Hán giận dữ quát lớn, tiếng binh khí vang lên.

Sở Vô Hạ cười khanh khách, tiếp đó là tiếng binh khí rớt xuống đất, Địch Hán loạng choạng lùi lại, mỗi bước chân nặng nề đều dội vào tâm khảm Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã bàng quan nghe trộm.

Doãn Thanh Nhã giật mạnh tay áo Cao Ngạn.

Cao Ngạn thấp giọng: "Lưu lại đây là an toàn nhất".

Tiếng hô thảm của Địch Hán vọng đến.

Sở Vô Hạ như không có chuyện gì xảy ra nói: "Thật ngu xuẩn! Mới nói một câu đã động thủ rồi, nếu tiếp tục cầu xin, biết đâu ta lại mềm lòng tha cho người".

Đang! Đang!

Hai thanh kiếm theo nhau rơi xuống đất, hẳn là Kiều Lâm và Diệu Âm bỏ ý định phản kháng, quyết định van xin cầu tình.

Cao Ngạn thầm nghĩ nữ nhân độc ác đến thế này lần đầu tiên hẳn mới gặp, nếu để ả phát giác hai người họ, chắc chắn hẳn và Doãn Thanh Nhã trở thành một đôi uyên ương chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Kiều Lâm thở hổn hển nói: "Bọn ta phục rồi, nguyện để tiểu thư xử trí".

Diệu Âm cũng van vãn: "Xin tiểu thư đại phát từ bi niệm tình cùng là phận nữ nhi mở ra một đường thoát".

Sở Vô Hạ dịu giọng nói: "Được! Cùng là phận nữ nhi, để ta nói cho hai vị một bí mật, đó là Sở Vô Hạ ta không hề biết Phật tàng ở chỗ nào".

Kiều Lâm và Diệu Âm nhất thời không nói được gì.

Sở Vô Hạ tiếp tục nói: "Phật gia căn bản không coi ta là con gái ông ấy, chỉ là ung ý căn cốt ta mà bồi dưỡng thành công cụ hữu dụng. Ông ta cũng chưa hề yêu thương mẹ ta, chỉ mê luyện nữ nhân nọ, cũng chỉ ông ta và nữ nhân ấy mới biết bao nhiêu trân bảo cướp đoạt từ các Phật tự ở miền Bắc giấu ở đâu. Các người mình bạch chưa?".

Diệu Âm chép miệng: "Đã thế vì sao tiểu thư không nói rõ sớm hơn?".

Sở Vô Hạ nói: "Các người sẽ tin sao? Ta nhìn thấy ám ký các người kêu gọi là biết các người đã lập chí bất lương liên quan đến Phật tàng. Bất luận ta nói gì cũng sẽ hạ thủ bức ta nói ra, cách duy nhất là ta tiên phát chế nhân, giết hết các người, chỉ một lần kết liễu mọi chuyện".

Kiều Lâm nói: "Thì ra thế, hiện tại đã rõ sự thực, bọn ta không dám làm phiền tiểu thư nữa".

Sở Vô Hạ lạnh lùng nói: "Người cho là ta sẽ lưu lại mầm họa như hai người sao?".

Tiếng gió động nổi lên, rõ ràng hai nữ nhân biết tình thế không hay, lập tức cố sức chia nhau đào tẩu.

Tiếng rú thảm nhất loạt vang lên, tiếp đó lại trở lại yên tĩnh.

Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã nấp ở gian bên ngay cả đầu ngón tay cũng không dám động đậy, chỉ mong Sở Vô Hạ bỏ đi cho sớm.

oOo

Lưu Dụ nhẹ nhàng đẩy cửa sổ, từ trong thư phòng vẫn còn ánh đèn hắt ra, tiếng Hồ Bản khẽ vọng ra: "Ai?".

Lưu Dụ đã quan sát kỹ tình hình xung quanh, bên cạnh không hề có vệ sĩ, ứng tiếng đáp: "Là tôi! Lưu Dụ!".

Cửa sổ khẽ cọt kẹt, hai người nhìn vào mắt nhau, Hồ Bản nói: "Mau vào đi!".

Lưu Dụ xuyên qua cửa sổ tiến vào.

Hồ Bản nhìn gã tới một góc ngồi xuống, hoan hỉ nói: "Ta đang lo cho ngươi, sợ ngươi tụ tập cùng một chỗ với Hoang nhân khó thoát được kiếp số".

Lưu Dụ mỉm cười: "Khó thoát kiếp số là người khác, lần này tới đây tôi muốn thỉnh lão ca ngầm xuất lực, giúp bọn tôi thu phục Biên Hoang Tập".

Hồ Bản lộ vẻ ngạc nhiên không tin, thất thanh nói: "Thì ra các ngươi đã đánh bại liên quân Kinh Châu và Lương Hồ?".

Lưu Dụ lại một lần nữa nhận thức được ảnh hưởng của đại thắng lần này, không cần biết bên trong có mấy phần may mắn, nhưng qua trận này địa vị người kế thừa Tạ Huyền của mình đã được xác lập.

Điềm đạm nói: "Ba chục chiến thuyền của Hác Trường Hanh chỉ còn bảy chạy thoát. Kinh Châu kỵ binh do Hoàn Vĩ chỉ huy bỏ giáp rút giáo tháo chạy, bọn tôi cướp được hơn ba ngàn chiến mã và rất nhiều lương thảo. Bên mình chết trận không tới một trăm người, qua chiến dịch này, xem ra Hoàn Huyền trong một thời gian ngắn không thể lại phát động tấn công bọn tôi một cách đại quy mô được nữa".

Hồ Bản trợn mắt hỏi: "Các ngươi sao làm được như thế?".

Lưu Dụ thuật lại tình hình, đoạn nói: "Bọn ta đấu trí mà không đấu lực. Ông hẳn biết tôi đã bị bức lập thành quân lệnh trạng rồi chứ!".

Hồ Bân hiển nhiên vẫn chưa hết xúc động, thở gấp mấy hơi, gật đầu: “Lưu Lao Chi lần này thực sự quá đáng, rõ ràng là muốn trục xuất người khỏi Bắc Phủ binh, bắt quá trong tình thế phát triển hiện nay, khả năng khó lòng như ý muốn”.

Nghỉ một chút lại tiếp tục nói: “Có phải người muốn ta phong tỏa Dinh Khẩu không?”.

Lưu Dụ ung dung: “Chuyện này Lưu Lao Chi tự sẽ có chủ trương, tiếp được mệnh lệnh của ỹ rồi mới chấp hành cũng không muộn”.

Hồ Bân giật mình: “Ý người là...”.

Lưu Dụ trầm giọng nói: “Nếu tôi đoán không lầm, Hà Khiêm đã mất mạng trong tay Tư Mã Đạo Tử, còn Lưu Lao Chi thì quay sang thần phục Tư Mã Đạo Tử, phản bội Hoàn Huyền và Vương Cung”.

Hồ Bân biến sắc: “Không phải vậy chứ?”.

Lưu Dụ đáp: “Sự thực sẽ chứng minh, chuyện này sẽ xảy ra chỉ trong vòng mười bữa nửa tháng thôi”.

Hồ Bân hít sâu một hơi thở, nén xúc động nói: “Bất luận người muốn ta tương trợ như thế nào, ta cũng sẽ tận lực hoàn thành”.

Lưu Dụ hiểu rõ tâm tình lão, Hồ Bân cũng giống những người trong Bắc Phủ binh, hết sức thất vọng về Lưu Lao Chi, như vậy bản thân mình đã trở thành kẻ thừa nhân của Tạ Huyền trong lòng họ. Hồ Bân so với mọi người hiểu rõ quan hệ giữa gã và Tạ Huyền hơn hết, câu nói này biểu thị lão đã lựa chọn đúng về phía bên mình, cho dù phải công nhiên đối phó Lưu Lao Chi cũng không cần.

Lưu Dụ nói: “Bọn tôi sẽ ở tại một tiểu hồ trên một con sông nhỏ tập kết binh lực, hiệu triệu Hoang nhân tụ nghĩa, chuẩn bị đại cử phản công Biên Hoang Tập. Chỉ cần đường vận lương giữ được thông suốt, tôi tin chắc trong vài tháng ngắn ngủi có thể giành lại Biên Hoang Tập. Chỉ cần Biên Hoang Tập về tay Hoang nhân, đã thông đường huyết mạch Nam Bắc, sẽ có đủ sức mạnh giúp đỡ bất cứ người nào ở miền Nam”.

Hồ Bân hỏi: “Ai cung cấp lương thực vật tư cho các người?”.

Lưu Dụ đáp: “Lương thảo là do Phật môn cung ứng, Khổng lão đại phụ trách kho bãi và vận chuyển, chỉ cần lão ca người một mắt nhắm một mắt mở để bọn tôi không thiếu lương thực là mọi sự đã thành công quá nửa rồi”.

Hồ Bân đáp ứng ngay: “Chuyện nhỏ như vậy mà cũng không làm được sao? Người có thể yên chí. Giành lại được Biên Hoang Tập rồi thì thế nào?”.

Lưu Dụ cười: “Đương nhiên là trở về đội ngũ”.

Hồ Bân ngẩn người hỏi: “Lưu Lao Chi làm sao chịu dừng tay? Y muốn hại người chỉ cần giơ tay là được mà”.

Lưu Dụ đáp: “Bọn ta cùng chờ xem! Huyền soái ghét nhất là thấy Bắc Phủ binh tan vỡ, chúng ta phải nghiêm chỉnh tuân theo ý chỉ của Huyền soái mà hành sự”.

Hồ Bân thở hắt một hơi, gật đầu: “Rõ rồi!”.

Lưu Dụ chìa hai tay nắm chặt tay Hồ Bân, lòng xúc động.

Sự giúp đỡ của Hồ Bân đối với gã thật thực tế và hữu dụng biết bao, chính vì đại bộ phận tướng lĩnh Bắc Phủ binh là do Tạ Huyền đích thân đề bạt, đều là người chính trực dũng cảm, vì vậy Bắc Phủ binh vẫn rất có tương lai.

Hồ Bân nói: “Còn một tin tức và một quái sự muốn cho người hay”.

Lưu Dụ thả tay ra, ngạc nhiên: “Quái sự gì?”.

Hồ Bân nói: “Quái sự để sau nói. Tin tức rất quan trọng, mười ngày trước Vương Quốc Bảo mới qua đây rút về Kiến Khang, nhưng Hoàn Huyền đã dâng tấu chương công khai kết tội hấn, giống như một lá bùa trụy mệnh theo hấn tới tận Kiến Khang, liệt kê tỉ mỉ những gì tội trạng Vương Quốc Bảo câu kết với yêu nhân Di Lạc giáo, chĩa mũi nhọn vào người bao che cho hấn là Tư Mã Đạo Tử, quân Kinh Châu đồng thời tập kết ở Giang Lăng, xem ra đại chiến khó lòng tránh khỏi”.

Lưu Dụ hai mắt sáng rực nói: “Vương Quốc Bảo phen này đi tong rồi”.

Hồ Bân ngạc nhiên: “Tư Mã Đạo Tử nếu giết Vương Quốc Bảo, chẳng phải thừa nhận bản thân không biết dùng người với thiên hạ sao? Sau đó còn mặt mũi nào gặp người khác nữa?”.

Lưu Dụ đáp: “Chúng ta nên quan sát từ góc độ khác, Vương Quốc Bảo đã mất hết tác dụng, để hấn lại trên đời chỉ là gánh nặng cho Tư Mã Đạo Tử. Tư Mã Đạo Tử lão mưu thâm toán chắc chắn sẽ có biện pháp xử lý chuyện này thật ngoạn mục, mà còn khiến phe Hoàn Huyền xuất sư vô danh nữa”.

Hồ Bân đăm đăm nhìn gã, gật đầu: “Nhận định của người quả thực khác người, đúng hay sai thì cũng chóng biết thôi”.

Lưu Dụ thở dài: “Chước này của Hoàn Huyền rõ là thông minh lại lầm lẫn vì thông minh, từ đây có thể biết mưu trí của y cao thấp ra sao, chỉ cần Lưu Lao Chi chọn phe Tư Mã Đạo Tử, bao nhiêu ưu thế của y sẽ mất sạch. Được rồi! Rốt cuộc là đã xảy ra quái sự gì?”.

Hồ Bân lộ thần sắc mê man, thêm chút kinh sợ, nói: "Vào lúc hừng sáng đêm hôm kia, từ Biên Hoang truyền lại một tiếng nổ cực lớn, rung chuyển cả thành Thọ Dương, rất nhiều người đang ngủ giật mình tỉnh giấc, ta cũng vậy".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Lại có chuyện này sao? Bọn ta lại không nghe thấy gì".

Hồ Bân nói: "Lúc đó bọn người hắc đang giao chiến, đâu rảnh để ý chuyện khác? Hà huống khoảng cách xa hơn nhiều".

Lưu Dụ hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì?".

Hồ Bân nói: "Sớm hôm sau thám tử chịu trách nhiệm tuần sát ở Biên Hoang báo về, Bạch Vân sơn khu xuất hiện cảnh tượng kỳ dị chưa từng thấy, bạch quang chiếu rực trời, núi rừng rung chuyển, cả tòa Ngọa Phật tự hoang phế tan biến, chỉ còn lại một địa huyết lớn rộng mấy chục trượng, sâu hai trượng, uy lực cực kỳ khủng khiếp".

Lưu Dụ nghe vậy mắt mũi trợn trừng ngơ ngác, một lúc sau mới hỏi: "Tóm lại là chuyện gì?".

Hồ Bân nói: "Tin tức truyền tới Thọ Dương, lập tức khiến lòng người hoảng loạn. Trong Thọ Dương quân ta có một viên trưởng sử phụ trách văn thư nói đó là trời giáng tai họa, chủ về đại hung. Ài! Nam phương quá nhiều chuyện rồi".

Lưu Dụ hỏi: "Hồ tướng quân đã mang chuyện này báo cho Kiến Khang chưa?".

Hồ Bân cười khổ: "Ta đang phiền não chính vì chuyện này, nếu báo lên, Tư Mã Đạo Tử sẽ cho là ta bị người sai khiến, gây chuyện lôi thôi. Nếu không báo, chuyện như thế giấu được chăng? Hay là sẽ trách tội ta biết mà không báo, mắc tội khi quân. Ta đến giờ này chưa ngủ chính vì lo lắng chuyện này".

Lưu Dụ nhíu mày: "Thời cổ trời giáng tai dị, nhà vua tất phải tế trời tạ tội để an định lòng người. Trong tình huống bình thường chỉ cần đem sự thực báo lên, không ai trách được ông. Nhưng hiện giờ đích xác là tình huống đặc thù. Đã vậy vì sao ông không chuyển củ khoai nóng này sang cho Lưu Lao Chi, để cho y quyết định?".

Hồ Bân nói: "Đó là biện pháp duy nhất, thực sự ta đã sớm sai người báo cho Lưu Lao Chi, để y quyết định".

Lưu Dụ nói: "Tôi phải đi đây".

Hồ Bân nói: "Theo quan trưởng sử nọ nói, địa huyết lớn đó hẳn là do hỏa thiên thạch mãnh liệt đâm xuống mặt đất tạo nên, đó chính là điềm rất xấu báo hiệu triều đại thay đổi. Ta ngủ không được cũng chính vì nguyên nhân này. Cũng không biết người lên thay là Hoàn

Huyền hay Tôn Ân, hay là Mộ Dung Thùy thống nhất miền Bắc thừa thế cuốn chiếu tràn xuống, hiện giờ rốt cuộc tâm sự đã nhẹ đi rồi”.

Lưu Dụ không hiểu: “Vì sao đột nhiên ông không còn lo lắng chuyện này nữa?”.

Hồ Bân hai mắt sáng rực, lấp lánh thần quang nhìn gã đáp: “Người không phát hiện là thời điểm tai dị phát sinh xảo hợp khiến người ta kinh ngạc sao?”.

Lưu Dụ đầu óc mông lung hỏi: “Xảo hợp thế nào?”.

Hồ Bân đáp: “Đương nhiên là để chào mừng thắng lợi chiến dịch do Lưu Dụ người làm thống soái, tai dị phát sinh đúng vào lúc người đại thắng, lại phát sinh ở Biên Hoang, cách chiến trường chỉ khoảng trăm dặm, giống như trống trận khua lên trợ uy cho người. Đó kêu là thiên nhân giao cảm, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên”.

Lưu Dụ nghe xong hít hà một hơi, nói: “Đừng làm tôi sợ! Nếu lời vừa rồi của ông truyền ra, bao nhiêu mũi nhọn chĩa hết cả vào tôi, làm sao sống nổi”.

Hồ Bân hai mắt trừng trừng nhìn Lưu Dụ không hề chớp, nghiêm mặt nói: “Dù cho không có một trận tai dị này, người cho là có thể sống an lành hay sao? Từ khi Huyền soái chọn đúng người, số mệnh đã định cho người phải cầu sinh từ trong nghịch cảnh, cho đến lúc không còn kẻ nào uy hiếp được người. Cục thế không chấp nhận để người sống cuộc sống tạm bợ, chỉ có thể phóng tay làm lớn, hoàn thành di nguyện của Huyền soái thống nhất thiên hạ. Ta rất hy vọng ở người, Chu Tự đại tướng cũng xem người là hy vọng của Bắc Phủ binh”.

Lưu Dụ cảm giác sống lưng lạnh buốt.

Gã chỉ vì mất Vương Đạm Chân, lập chí trở thành thống soái Bắc Phủ binh, báo thù Hoàn Huyền, cũng để không phụ lòng ưu ái của Tạ Huyền.

Nhưng sau khi nắm được Bắc Phủ binh như thế nào, gã cũng chưa dám nghĩ đến, bởi vì thực tại quá xa vời.

Tuy rằng Hồ Bân không nói rõ ra, nhưng lại rõ ràng ám chỉ mình là nhân vật trời định để thay đổi triều đại. Mà không cần biết bản thân mình có nguyện ý hay không, kỳ vọng của mọi người đối với gã sẽ biến thành áp lực, khiến gã không thể không thuận theo lòng người thực hiện kỳ vọng này.

Má ơi!

Bản ý mình chỉ muốn trở thành người có quyền lực tối cao ở Nam phương, giống như Tạ Huyền hoặc Hoàn Ôn ngày trước, thôn tóm mọi quyền hành vào tay, sau đó hoàn thành ý chí chưa thành của Tổ Địch, Bắc phạt thành công. Chưa từng nghĩ đến trở thành hoàng đế.

Ý chỉ của lão thiên thật là như thế sao?

Đó có phải là nguyên nhân chân chính khiến Tạ An, Tạ Huyền chọn mình không?

Hồ Bân nói: "Trong tình thế rối ren hiện nay, người không chỉ là hy vọng tương lai của Bắc Phủ binh, mà còn là hy vọng tối hậu của phương Nam, ta xin nói thẳng! Từ giờ này đêm nay, Hồ Bân ta quyết định xả mệnh bồi quân tử, nếu nhìn lầm người coi như vấp ngã, nhưng tuyệt sẽ không hối hận. Ta sẽ toàn lực giúp đỡ người trong bất kỳ hành động nào, chỉ cần người có thể giành lại Biên Hoang Tập, thiên hạ sẽ không ai dám nghi ngờ người ứng với thiên mệnh. Sấn bây giờ còn chút thời gian, chúng ta nên nghiên cứu nên chọn sách lược như thế nào".

Lưu Dự còn có thể nói "không" sao?

Đột nhiên gã thấy rõ bước đường tương lai, hoặc giả đây không phải con đường gã muốn theo, nhưng cũng chỉ có con đường đó mà đi thôi.

- o O o -